SEBASTIAN

FITZEK

Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

μετάφραση
Ειρήνη Γεούργα

διόπτρα

ΝΟΜΙΖΕ ΠΩΣ Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΦΟΒΟΣ ΗΤΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΗ. ΜΕΧΡΙ ΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΟΤΙ *ΜΟΝΗ* ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΠΟΤΕ...

Η ποινικολόγος Ζάρα Βολφ πάσχει από μονοφοβία, τον φόβο της μοναξιάς. Αυτό που δεν γνωρίζει είναι πως, απ' όταν μετακόμισε με την κόρη της στα προάστια του Βερολίνου, έχει έναν αόρατο γείτονα που δεν πρόκειται να την αφήσει μόνη ούτε για ένα δευτερόλεπτο...

Το κακό παραμονεύει κοντά σου. Πιο κοντά σου απ' ό,τι μπορείς να φανταστείς...

ΤΟ ΝΕΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ No1 ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΡΙΛΕΡ SEBASTIAN FITZEK ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΑΓΡΥΠΝΕΣ ΝΥΧΤΕΣ!

Για τη Λίντα,
τη γυναίκα την οποία θα ακολουθούσα
σε οποιαδήποτε γειτονιά.

Ούτε ο πιο άκακος άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει εν ειρήνη,
αν δεν του το επιτρέπει ο κακός του γείτονας.

ΦΡΙΝΤΡΙΧ ΣΙΛΕΡ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στα περισσότερα θρίλερ που είχε διαβάσει ο άντρας τα τελευταία χρόνια ο καιρός ήταν άσχημος. Χιόνια, καταιγίδες, αστραπές και κεραυνοί σε βιβλική κλίμακα. Λες και η φύση ήταν συνένοχη με τους βιαστές, τους κατά συρροή δολοφόνους και τους ψυχοπαθείς. Αν καμιά φορά, κατ' εξαίρεση, είχε λιακάδα, τότε ο ήλιος σε έκαιγε μέχρι το μεδούλι. Παρ' όλα αυτά, σύμφωνα με την εμπειρία του, τα χειρότερα εγκλήματα συνέβαιναν κάτω από λαμπερό γαλανό ουρανό και με ευχάριστη θερμοκρασία. Κάτι μέρες σαν τη σημερινή.

Ήταν 7:20. Μετά την πρωινή καταμέτρηση των κρατουμένων από έναν καινούριο υπάλληλο που δεν είχε ξαναδεί, ο άντρας είχε πάρει το πρωινό του στην τραπεζαρία. Μετά τον είχαν στείλει να δει τον Άρμιν, τον επιβλέποντα που είχε βάρδια αυτή την εβδομάδα.

Το γραφείο του ήταν στον ίδιο όροφο με τα κελιά των κρατουμένων και σε επίπεδο άνεσης δεν διέφερε πολύ από το κελί που ο άντρας μοιραζόταν εδώ και σχεδόν έναν χρόνο με έναν διαβόητο εμπρηστή.

«Λοιπόν, ξεκίνησες να μαζεύεις τα πράγματά σου;» Ο Άρμιν τον χαιρέτησε φιλικά. Τα δόντια του ήταν τόσο στραβά όσο και το χαμόγελό του. Ο άντρας μπορούσε να διαβάσει σαν ανοιχτό βιβλίο το πρόσωπο του πενηνταπεντάχρονου σωφρονιστικού

υπαλλήλου. Όταν ήταν θυμωμένος, τα μάγουλά του, που θύμιζαν εκείνα ενός σκύλου μπόξερ, κρέμονταν μέχρι το διπλοσάγονό του. Όταν ήταν σε καλή διάθεση, όπως τώρα, άνοιγε τα μάτια του διάπλατα, τόσο που εξαφανίζονταν τα πεσμένα του βλέφαρα. Στερέωνε το παντελόνι του ψηλά, πάνω από τον αφαλό, πράγμα που του είχε εξασφαλίσει το παρατσούκλι Οβελίξ, παρότι δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο χοντρός όσο ο γνωστός ήρωας των κόμικς.

Κι εγώ βέβαια δεν είμαι καμιά διάνοια, κι όμως με λένε Αϊνστάιν, μόνο και μόνο επειδή έχω σπουδάσει.

Ο Άρμιν τον κάλεσε να καθίσει μπροστά από ένα γραφείο, που δεν θα το έπαιρνε ούτε ο παλιατζής, ακόμα κι αν τον πλήρωνες. Φθαρμένο, καταγρατζουνισμένο, στο χρώμα της διάρροιας μωρού. Αλλά αθάνατο: πρώτα θα έβγαινε στη σύνταξη ο Οβελίξ και μετά το άθλιο έπιπλο.

«Σε τι χρωστώ την τιμή;» Ο Αϊνστάιν σήκωσε τα μάτια του προς τον σιδερόφρακτο φεγγίτη, μέσα από τον οποίο έμπαιναν στο γυμνό γραφείο οι ζεστές ακτίνες του φθινοπωρινού ήλιου. Οι σκιές που έριχναν τα κάγκελα σχημάτιζαν στον τοίχο έναν σταυρό στα δεξιά του άντρα. Με λίγη φαντασία θα νόμιζε κανείς ότι βρισκόταν σε εκκλησία και όχι στο γραφείο ενός σωφρονιστικού υπαλλήλου στις φυλακές της Φρανκφούρτης.

«Δεν θα το πιστέψεις, αλλά έχεις ένα γράμμα!» Ο Άρμιν κούνησε το κεφάλι λες και μόλις του είχε ανακοινώσει ότι είχε κερδίσει δύο εκατομμύρια στο ΛΟΤΤΟ.

«Αλήθεια;» Αυτό ήταν πράγματι κάτι ασυνήθιστο. Ο άντρας δεν θυμόταν καν πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που είχε λάβει τελευταία φορά μια επιστολή. Δεν ήταν ο τύπος του κρατουμένου που λάμβανε γράμματα από θαυμάστριες, παρόλο που τα ΜΜΕ τον είχαν περιγράψει τότε ως τον «τρελό με το λάγνο βλέμμα».

Υπήρχαν κρατούμενοι που είχαν καταστρέψει πολύ περισσότερες ανθρώπινες ζωές με πολύ πιο βάναυσους τρόπους από τον ίδιο, κι όμως λάμβαναν ερωτικές επιστολές από γυναίκες που έπασχαν από ένα είδος τηλεπαθητικού συνδρόμου της Στοκχόλμης. Παρότι δεν είχαν συναντήσει ποτέ προσωπικά τα τέρατα στα οποία έγραφαν, οι γυναίκες αυτές ένιωθαν έλξη για κείνα. Οι περισσότερες χρειάζονταν κατεπειγόντως θεραπεία, αφού είχαν προσκολληθεί στην ιδέα ότι τον τύπο που είχε δέσει τη γυναίκα του με συρματόπλεγμα και μετά, μέσα στο μεθύσι του, είχε ξεχάσει ακριβώς σε ποιο σημείο του κήπου την είχε θάψει ζωντανή με το λάστιχο του ποτίσματος χωμένο στην τραχεία της, μπορεί να τον θεράπευε η αγάπη τους, αγάπη που ο τύπος είχε στερηθεί όταν ήταν παιδί. Τι να πεις!

Ο Άρμιν σηκώθηκε από το γραφείο του και τον πλησίασε με την επιστολή στο χέρι. «Θα είμαι ειλικρινής, Αϊνστάιν. Όταν σε φέρανε εδώ, δεν σου έδινα ούτε δυο βδομάδες. Ή μάλλον, ευχόμουν να βρεθεί κάποιος να σε μαχαιρώσει ακόμα πιο γρήγορα στα ντους».

Ο Αϊνστάιν κατένευσε. Το σκεφτόταν κι ο ίδιος όλο αυτό το διάστημα. Δώδεκα χρόνια. Πολύ λίγα γι' αυτά που είχε κάνει.

«Κι όμως, να σε τώρα. Σε μια βδομάδα βγαίνεις!»

«Τέτοια ώρα τη Δευτέρα», επιβεβαίωσε ο κρατούμενος. Μετά από μόλις έντεκα χρόνια. Η καλή του διαγωγή τού είχε εξασφαλίσει μείωση της ποινής κατά δώδεκα μήνες.

«Πώς αισθάνεσαι;»

Καλή ερώτηση.

Πάντα ήταν της άποψης ότι δεν ανήκε σ' αυτή τη φυλακή. Έπρεπε να τον είχαν βάλει σε ψυχιατρική φυλακή, όχι σε κανονική. Μεγίστης ασφαλείας. Βέβαια τα πράγματα είχαν πάει αρκετά καλά, αν λάμβανε κανείς υπόψη ότι εδώ έκανε θεραπεία μόνο περιστασιακά. Φυσικά δεν είχε θεραπευτεί, αυτό ήταν

αδύνατο. Αλλά δεν τα πήγαινε άσχημα. Η προσεκτικά επιβλεπόμενη προσπάθεια για επανένταξη είχε λειτουργήσει· ο έξω κόσμος τού φαινόταν ξένος, όπως ήταν αναμενόμενο, όμως στις ελεγχόμενες εξόδους του δεν ένιωθε πια σαν εξωγήινος. Και το κυριότερο: Είχε μετανιώσει. Για τα πάντα. Απεχθανόταν όσα τους είχε κάνει. Στις οικογένειες. Προπαντός στη δική του οικογένεια.

Το πιο σημαντικό απ' όλα πάντως ήταν αυτό: Απεχθανόταν τον εαυτό του.

«Φοβάμαι», ομολόγησε.

Ο Άρμιν κατένευσε. «Οτιδήποτε άλλο θα ήταν παράξενο. Αλλά θα τα καταφέρεις. Τήρησε όσα σου έχουν πει, συνέχισε τη θεραπεία, μην ξεχνάς τα χάπια σου! Και μείνε μακριά από μωρά στα καροτσάκια τους».

Ο Αϊνστάιν έκανε ένα καταφατικό νεύμα. Εδώ και πολύ καιρό θεωρούσε ότι ήταν χαμένος για πάντα. Όμως, όσο πλησίαζε η μέρα της αποφυλάκισής του, αντίκριζε το μέλλον με όλο και μεγαλύτερη σιγουριά. Θα έμενε μόνος του. Κάπου στην ύπαιθρο, μακριά από τους ανθρώπους τους οποίους θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο. Σ' ένα μικρό κτίσμα ή σε ένα πλωτό σπίτι. Κάπου χωρίς γείτονες, με έναν μικρό κήπο όπου θα καλλιεργούσε τα λαχανικά του. Μόνο αυτός και τα βιβλία του, ως το τέλος των ημερών του. Αυτό ήταν το σχέδιό του. Και του φαινόταν πολύ καλό. Τον γέμιζε με κάτι που έμοιαζε, όσο ήταν δυνατό, με χαρά της ζωής.

«Λοιπόν, ας ξεκινήσουμε».

Στη φυλακή η αλληλογραφία ανοιγόταν παρουσία ενός σωφρονιστικού υπαλλήλου που την παρέδιδε στον κρατούμενο μόνο αφότου την έλεγχε. Ο έλεγχος της συγκεκριμένης επιστολής, που δεν είχε αποστολέα, δεν πήρε ούτε ένα δευτερόλεπτο από τη στιγμή που ο Άρμιν έσκισε τον φάκελο.

«Χμ», έκανε και του έδωσε το φύλλο χαρτί.

Μόνο μια λέξη ήταν γραμμένη εκεί.

Τα μάτια του Αϊνστάιν άνοιξαν διάπλατα. Αν βρισκόταν ξαπλωμένος στο εξεταστικό κρεβάτι της δόκτορος Πάουλσεν με τη συσκευή για τη μέτρηση των καρδιακών παλμών συνδεδεμένη στο δάχτυλό του, η ένδειξη θα ήταν στο κόκκινο.

«Βέβαια δεν με αφορά, αλλά τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Άρμιν.

Ο Αϊνστάιν υποχρέωσε τον εαυτό του να χαμογελάσει. «Είναι μόνο για μυημένους». Και μ' αυτά τα λόγια δίπλωσε το χαρτί πολλές φορές.

Τρεις ώρες αργότερα βρισκόταν πάλι κλεισμένος στο κελί του για μεσημεριανή ανάπαυση. Ο συγκάτοικός του δεν είχε ξεπληρώσει το χρέος του για τα τσιγάρα κι έτσι βρισκόταν στο αναρρωτήριο με ρήξη σπληνός. Οπότε ο Αϊνστάιν δεν ανησυχούσε για αδιάκριτα βλέμματα όταν ξεδίπλωσε ξανά το γράμμα:

Γείτονας

Μπλε στιλό σε μια ολόλευκη σελίδα Α5. Διάβασε τη μοναδική λέξη. Πέρασε από πάνω της τα ακροδάχτυλά του. Ξανά και ξανά.

Τέλος, σήκωσε το φύλλο και το κράτησε απέναντι στο φως της οροφής. Συνηθισμένο χαρτί για εκτυπωτές. Μεσαίου πάχους. Περίπου εξήντα πέντε εκατομμυριοστά του μέτρου. Επομένως, ιδανικό. Τίποτα καλύτερο για τον σκοπό του, εκτός από εκείνο που χρησιμοποιούσαν κάποτε στα ρολά για τους εκτυπωτές ακίδας.

Ο Αϊνστάιν άφησε έναν αναστεναγμό. Δίπλωσε το χαρτί πολλές φορές και το κράτησε υπό γωνία.

Μετά το χρησιμοποίησε για να κόψει τις φλέβες του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΖΑΡΑ

«...Παρά το ανθρωποκυνηγητό που έχει εξαπολύσει η αστυνομία της Φρανκφούρτης, ο ψυχοπαθής, μετά την τελευταία του επίθεση με οξύ σε ένα νήπιο, διαφεύγει ακόμη τη σύλληψη».

Ούτε ένα τέταρτο της ώρας προτού η δυνατή φωνή του παρουσιαστή του ραδιοφώνου ρίξει την πρώτη σκιά του καταστροφικού προαισθήματος στο ημίφως του μικρού σπιτιού στο δάσος, η Ζάρα Καλάου έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο της μισοκοιμισμένης κόρης της.

«Μαμά, θα μου πεις κι άλλο παραμύθι;»

Η Ρούμπι είχε κοιμηθεί σ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής με το αυτοκίνητο και είχε ξυπνήσει μόνο όταν είχαν σβήσει τον κινητήρα στο δρομάκι του σπιτιού. Η φωνή της ακουγόταν νυσταγμένη και το τρίχρονο κορμάκι της ήταν ζεστό όταν η Ζάρα τη σήκωσε από το παιδικό κάθισμα για να τη μεταφέρει στο εσωτερικό του εξοχικού. Τυλιγμένη στο αγαπημένο μπουφάν του μπαμπά της, ένα μαύρο κολεγιακό με μανίκια από λευκό συνθετικό δέρμα.

«Αλλά θέλω να είναι παραμύθι που το σκέφτηκες μόνη σου, μαμά», ζήτησε η Ρούμπι με το χαρακτηριστικό απαλό της χαμόγελο.

Φυσικά, τι άλλο θα μπορούσε να είναι, αγάπη μου!

Η Ζάρα αναστέναξε από μέσα της.

Όσο κι αν της άρεσε που το «μωρό» της κούρνιαζε στην αγκαλιά της και αποκοιμιόταν πριν τελειώσει το αυτοσχέδιο παραμύθι της, σήμερα, για μία φορά, είχε ελπίσει ότι θα το απέφευγε.

Από τη μία επειδή ήταν τελείως εξουθενωμένη από την εβδομάδα που είχε περάσει. Κυρίως όμως επειδή δύσκολα μπορούσε να συγκεντρωθεί σε κάτι άλλο πέρα από την επικείμενη συζήτηση με τον Ραλφ. Πώς να γεννήσει με το μυαλό της μια σχετικά λογική ιστορία;

Έριξε πάνω από τον ώμο της μια ματιά στον άντρα της, που εκείνη τη στιγμή έβγαζε από το πορτμπαγκάζ του οικογενειακού SUV τις αποσκευές που είχαν φέρει για την απόδραση του Σαββατοκύριακου.

Το υποψιαζόταν άραγε;

Στη διαδρομή άλλωστε δεν είχαν ανταλλάξει κουβέντα.

Σίγουρα κάτι υποψιάζεται! Δεν μπορεί να φανταζόταν ότι εκείνη μετά το συμβάν θα συνέχιζε σαν να μην είχε γίνει τίποτα.

«Έλα, μαμά. Ένα μικρό παραμύθι μόνο!»

«Ναι, γλυκιά μου», της υποσχέθηκε η Ζάρα καταφέρνοντας με κάποιο τρόπο να ξεκλειδώσει την ξύλινη πόρτα του σπιτιού χωρίς να της πέσει από την αγκαλιά το παιδί.

Στο εσωτερικό του καταφυγίου τους την υποδέχτηκε όπως πάντα η μυρωδιά της σκόνης και του ξύλου, η οποία ήταν πολύ πιο φυσική από την εκλεπτυσμένη μυρωδιά του αποσμητικού χώρου που ανέδιδε το γραφείο της στο Βέστεντ, όπου εργαζόταν ως ποινικολόγος. Και της άρεσε πολύ περισσότερο.

Τη Ρούμπι κόντευε πάλι να την πάρει ο ύπνος. Η Ζάρα την ακούμπησε στον πάγκο με τα μαξιλάρια στην εσοχή της τραπεζαρίας και κοίταξε έξω από το παράθυρο του καθιστικού.

Το ξύλινο σπιτάκι βρισκόταν στην άκρη ενός υψώματος που κατηφόριζε ομαλά προς την όχθη της λίμνης Έντερ και η θέα

από τη βεράντα του προς την προβλήτα και μακριά, πέρα από το νερό, σου έκοβε την ανάσα.

Για τη Ζάρα δεν υπήρχε μέρος πιο γαλήνιο από τούτο εδώ, όπου είχε την ευκαιρία να περάσει τον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο της παρέα με την οικογένειά της.

Συνήθως.

Αλλά σήμερα δεν ήταν συνηθισμένη μέρα. Ούτε κατά διάνοια.

Στο σπιτάκι στο δάσος η Ζάρα ένιωθε πάντα ασφαλής, μακριά από τον «Νότο», όπως αποκαλούσε ο άντρας της την τερατώδη μεγαλούπολη της Φρανκφούρτης. Γι' αυτό έκανε ευχαρίστως τη δίωρη διαδρομή από το κέντρο της πόλης μέχρι το Βάλντεκ. Τη στιγμή που έστριβαν αριστερά από τον επαρχιακό δρόμο κι έπαιρναν τον χωματόδρομο, η διάθεσή της συνήθως βελτιωνόταν. Πολλές φορές άλλαζε ρούχα μέσα στο αυτοκίνητο. Ακόμα και σήμερα, στα τελευταία μέτρα της διαδρομής είχε ήδη πετάξει από πάνω της τη «στολή της ικανότατης δικηγόρου»· είχε αντικαταστήσει το ανοιχτόχρωμο ταγέρ της με ένα σορτς κι ένα τισέρτ, είχε λύσει την κοτσίδα της και είχε ανακατέψει τα καλοχτενισμένα μαλλιά της, έτσι ώστε οι καστανές της μπούκλες να πέσουν στο πρόσωπό της με το που θα έβγαινε από το αυτοκίνητο. Όμως παρά τη συνηθισμένη της τελετουργία, η εσωτερική ηρεμία που την καλωσόριζε πάντα σήμερα δεν έλεγε να έρθει.

Μπορεί να έρθει αν βυθιστώ στον κόσμο της φαντασίας μαζί με τη Ρούμπι.

«Σου έχω πει ποτέ για τον γίγαντα που είχε ερωτευτεί μια ποντικίνα;»

Η Ρούμπι κούνησε το σγουρόμαλλο κεφαλάκι της.

«Τον γίγαντα τον φοβόντουσαν όλοι επειδή ήταν τόσο μεγάλος. Δεν είχε φίλους, και τίποτα δεν επιθυμούσε πιο πολύ

από το να είναι μικρός. Θα ήθελε να είναι τόσο μικροσκοπικός όσο ένα ποντίκι», άρχισε η Ζάρα. «Μια μέρα περνούσε έξω από ένα σπίτι που ήταν τόσο ψηλό όσο το πιο ψηλό δέντρο που έχεις δει. Κι εκεί πάνω, στην υδρορροή της στέγης, καθόταν μια ποντικίνα και δεν μπορούσε να κατεβεί. Ο γίγαντας την ερωτεύτηκε αμέσως, αλλά εκείνη τον φοβόταν πολύ και είπε με την τσιριχτή ποντικίσια φωνή της: "Σε παρακαλώ, άσε με, φύγε!" Όμως ο γίγαντας ήθελε να είναι ευγενικός και καλός».

«Ο καημένος ο γίγαντας», σχολίασε η Ρούμπι μ' ένα χασμουρητό.

Η Ζάρα τής χάιδεψε το μέτωπο κι έγνεψε στον Ραλφ να κάνει λιγότερο θόρυβο όσο μετέφερε τις τσάντες. «Ο γίγαντας σκεφτόταν πολλή ώρα τι μπορούσε να χαρίσει στην ποντικίνα για να κερδίσει την καρδιά της», συνέχισε χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα προς τα πού πήγαινε η αφήγηση. «Λουλούδια! σκέφτηκε. Θα της χαρίσω λουλούδια». Η Ζάρα περιέγραψε πώς ο γίγαντας πήγε στο δάσος και μάζεψε ένα μεγάλο μπουκέτο. «Μα όταν γύρισε με τα λουλούδια στην ποντικίνα, εκείνη τσίριξε ακόμα πιο φοβισμένη από την πρώτη φορά. "Σε παρακαλώ. Μη με πειράξεις!" του είπε όταν στάθηκε απέναντί της με το μπουκέτο του».

«Μα γιατί δεν χάρηκε η ποντικίνα;» ρώτησε η Ρούμπι που είχε κλείσει τα μάτια της εδώ και ώρα.

«Ε, να, ο γίγαντας είχε μεγάλα χέρια σαν φτυάρια από εκσκαφέα. Δεν είχε μαζέψει λουλούδια, είχε ξεριζώσει δέντρα. Δεν είχε φέρει τουλίπες, τριαντάφυλλα ή νεραγκούλες, αλλά ολόκληρες βαλανιδιές, σημύδες και πεύκα. Φαντάσου τον τρόμο που θα ένιωσε η ποντικίνα όταν ο γίγαντας στάθηκε μπροστά της με ένα μπουκέτο χοντρά, μεγάλα δέντρα… Ρούμπι;»

Της χάιδεψε άλλη μια φορά τρυφερά το κεφαλάκι και άκουσε την απαλή σταθερή αναπνοή της.

Τόσο λεπτούλα, σκέφτηκε η Ζάρα ανήσυχη. Ενώ η ίδια είχε πάρει δεκαεφτά κιλά στην εγκυμοσύνη και δεν είχε καταφέρει να τα χάσει από τότε, η Ρούμπι έμοιαζε ν' αδυνατίζει μέρα τη μέρα όλο και πιο πολύ.

«Την πήρε πάλι ο ύπνος». Κοίταξε τον άντρα της ο οποίος τακτοποιούσε τα τρόφιμα που είχαν φέρει στα ντουλάπια της μικρής κουζίνας.

Εκείνος της έριξε μια επικριτική ματιά.

«Τι;»

«Νομίζω ότι δεν πρέπει να της λέμε τόσες ανοησίες. Κάποια στιγμή αρχίζει να τα πιστεύει».

ΕΜΕΙΣ δεν της λέμε απολύτως τίποτα! ετοιμαζόταν να του πει.

Γιατί βέβαια μόνο εκείνη της διάβαζε παραμύθια ή σκαρφιζόταν ιστορίες για να της διηγείται. Όλον εκείνο τον καιρό ήταν ζήτημα αν ο Ραλφ επέστρεφε στο σπίτι μια φορά την εβδομάδα. Όλο και πιο συχνά, μετά από πολλές ώρες δουλειάς, διανυκτέρευε στο νοσοκομείο ή στο ιατρείο του.

Η Ζάρα κατάπιε την πίκρα της. Δεν ένιωθε ακόμη έτοιμη για τον καβγά που απειλούσε να ξεσπάσει. Μπορεί όλο το Σαββατοκύριακο να μην ένιωθε έτοιμη.

Τι χαζή ιδέα, να θέλω να κάνουμε τέτοια συζήτηση εδώ στο δάσος, σκέφτηκε ξαφνικά. Είχε την ελπίδα ότι εδώ θα κατάφερνε να βρει τη δύναμη και είχε παραβλέψει το γεγονός ότι έτσι μπορεί να δηλητηρίαζε το τελευταίο της καταφύγιο, το μέρος όπου αισθανόταν καλά. Και όπου ποτέ ως τότε δεν την είχαν επισκεφθεί οι εφιάλτες της, τα όνειρα εκείνα που ήταν σαν ντοκιμαντέρ με θέμα αληθινά εγκλήματα. Ο τρόμος που της προκαλούσαν βασιζόταν σε αληθινό γεγονός. Η Ζάρα ζούσε ξανά και ξανά μέσα στους εφιάλτες της εκείνη την ανοιξιάτικη μέρα, όταν είχε σκοτώσει ένα ανυπεράσπιστο παιδί…

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Το όνειρο, στο οποίο η Ζάρα ήταν τεσσάρων χρόνων, ξεκινούσε πάντα μ' εκείνη να κοιτάζει μέσα από την κλειδαρότρυπα. Από το υπνοδωμάτιό της προς τον διάδρομο, για να δει αν ο μπαμπάς της θα την άκουγε και θα την ελευθέρωνε.

«Λέον, σσστ! Όλα καλά», φώναξε στον έντεκα μηνών αδελφό της, ενώ δεν ήξερε πώς να τον ηρεμήσει, αφού δεν είχε ούτε γάλα ούτε χυλό. Δεν μπορούσε να πάει στην κουζίνα επειδή, για κάποιο λόγο, η πόρτα του υπνοδωματίου ήταν κλειδωμένη· ο μπαμπάς της ποτέ δεν είχε ξανακλειδώσει. Ίσως να φοβόταν ότι τα παιδιά θα τον ενοχλούσαν. Είχε ιδιωτικό ραντεβού για φυσιοθεραπεία (η Ζάρα δεν έμαθε να προφέρει αυτή τη λέξη παρά πολύ αργότερα). Αυτό ήταν σημαντικό για την υγεία του και ο μπαμπάς της δεν είχε πολύ χρόνο μετά τη δουλειά του στην εταιρεία. Τα είκοσι λεπτά που διαρκούσε η θεραπεία έπρεπε να είναι φρόνιμοι, της είχε πει. Η Ζάρα θα έπρεπε να συμπεριφερθεί σαν μεγάλη αδελφή. Κατά πάσα πιθανότητα αυτό σήμαινε ότι έπρεπε τώρα να ηρεμήσει τον Λέον. Μα αυτός δεν ησύχαζε με τίποτα. Αντιθέτως, φώναζε όλο και πιο δυνατά. Ακόμα και αφού του έδωσε την καραμέλα που είχε βρει μετά από πολύ ψάξιμο στο μπολ πάνω στο γραφείο. Ο Λέον την πιπίλισε για λίγο και μετά την κατάπιε.

Τέσσερις μέρες αργότερα πέθανε.

Όταν οι γονείς της γύρισαν από το νοσοκομείο με το άδειο πορτμπεμπέ και με ακόμα πιο άδειο βλέμμα, ρώτησαν τη Ζάρα αν του είχε δώσει τίποτα να φάει.

«Μια καραμέλα μόνο», είχε απαντήσει. «Για να σταματήσει να κλαίει!»

Ωστόσο αυτό που του είχε δώσει δεν ήταν καραμέλα, αλλά μια μπαταρία τύπου κουμπί. Ένας επίπεδος δίσκος, σαν αυτούς που βάζουμε στα τηλεχειριστήρια και στις ζυγαριές του μπάνιου. Είχε κολλήσει στον οισοφάγο του Λέον. Δυστυχώς δεν τον εμπόδιζε να αναπνέει, κι αυτό αποδείχτηκε μοιραίο, αφού αλλιώς μάλλον θα είχαν βρει νωρίτερα το ξένο αντικείμενο. Έτσι όμως οι υγρές βλεννογόνοι δημιούργησαν ροή ηλεκτρικού ρεύματος που με τη σειρά του απελευθέρωσε καυστικά ιόντα υδροξειδίων. Αυτά διάβρωσαν τον οισοφάγο μέχρι την αορτή, όπου ξεκίνησε ανεξέλεγκτη αιμορραγία. Οι γονείς τους πήγαν τον Λέον στον γιατρό, όταν, αφού πέρασε μια φάση απώλειας της όρεξης, έκανε ασταμάτητα εμετό· τότε ήταν πια πολύ αργά.

«Δεν φταις εσύ», της έλεγαν μέσα από τα δάκρυά τους. Το έλεγαν πριν, μετά και κατά τη διάρκεια της κηδείας. «Η μπαταρία δεν είχε καμιά δουλειά στο παιδικό δωμάτιο. Εμείς έπρεπε να ήμασταν πιο προσεκτικοί!»

Όσο όμως κι αν κατηγορούσαν οι γονείς της τον εαυτό τους, εκείνη τους πίστευε όλο και λιγότερο. Γιατί μέσα της η Ζάρα ήξερε ότι η ασημί επίπεδη μπαταρία δεν έμοιαζε καθόλου με τις καραμέλες που έτρωγε συνήθως. Είχε αναρωτηθεί αν έπρεπε να τη δώσει ούτως ή άλλως στον Λέον μα πήρε τη μοιραία απόφαση απλώς και μόνο για να σταματήσει εκείνος να ουρλιάζει.

Μέχρι σήμερα, τόσα χρόνια αργότερα, που ξυπνούσε λουσμένη στον ιδρώτα επειδή είχε δει στον ύπνο της τον νεκρό αδελφό της, το γεγονός εκείνο ήταν ανοιχτή πληγή. Εκείνη

έφταιγε. Τον είχε δηλητηριάσει. Επειδή πήγε να λύσει μόνη της ένα πρόβλημα το οποίο στα τέσσερά της χρόνια δεν μπορούσε να το διαχειριστεί. Και φυσικά απέτυχε με τον πιο φοβερό τρόπο. Η θεραπεύτριά της, η Έλκε Ράινερς, τοποθετούσε σε αυτό το σημείο τη μονοφοβία της. Τον φόβο της δηλαδή να είναι μόνη, χωρίς κάποιον δυνατό σύντροφο κοντά της, ο οποίος σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης θα έπαιρνε τη σωστή απόφαση.

Όπως ο Ραλφ.

Κοντά στον οποίο, ωστόσο, τώρα δεν ένιωθε τη συνήθη αίσθηση ασφάλειας εδώ στο εξοχικό. Κι αυτό δεν οφειλόταν μόνο στο γεγονός ότι ήθελε να του το πει σήμερα. Ήταν ότι δεν πήγαινε άλλο. Ειδικά από τη στιγμή που το χέρι του ξέφυγε προς τη Ρούμπι.

Ξέφυγε.

Τι φρικτός ευφημισμός. Λέξη που παρέπεμπε σε κάτι παθητικό και τυχαίο. Αθέλητο. Βέβαια το χαστούκι είχε πετύχει διάνα. Η Ζάρα νόμιζε πως έβλεπε ακόμη μπροστά της το αποτύπωμα της παλάμης του στο μάγουλο της Ρούμπι, αυτό όμως ήταν φυσικά στη φαντασία της.

Το γεγονός ότι ένιωθε τόσο άσχημα οφειλόταν επίσης στο συμβάν στο βενζινάδικο του αυτοκινητόδρομου. Ο ξανθός οδηγός ενός πενταβρόμικου βαν, που γέμιζε στην αντλία πίσω τους, είχε κοιτάξει με άγριο βλέμμα την κόρη της, η οποία είχε βγει μαζί τους από το αυτοκίνητο για να ξεπιαστούν τα πόδια της. Όταν η Ζάρα, αφού είχε πληρώσει, επέστρεψε στο αυτοκίνητο, εκείνος την είχε κοιτάξει με έναν παράξενο συνδυασμό φόβου και επιθετικότητας στο βλέμμα του. Έβλεπε στον κεντρικό καθρέφτη τη φιγούρα του άντρα να μικραίνει πίσω τους, όμως η ανησυχία όλο και μεγάλωνε μέσα της.

Και τώρα, μισή ώρα αργότερα, τινάχτηκε ξανά ανήσυχη όταν ο Ραλφ άνοιξε το ραδιόφωνο της κουζίνας ενώ ο εκφωνητής

των ειδήσεων μόλις τελείωνε μια φράση η οποία ταίριαζε σε ανατριχιαστικό βαθμό με την ανάμνησή της:

«…παρά το ανθρωποκυνηγητό που έχει εξαπολύσει η αστυνομία της Φρανκφούρτης, ο ψυχοπαθής, μετά την τελευταία του επίθεση με οξύ σε ένα νήπιο, διαφεύγει ακόμη τη σύλληψη. Ο σαδιστής δολοφόνος αναζητά νεαρούς γονείς», συνέχισε ο εκφωνητής σε μια προσπάθεια εντυπωσιασμού, *«οικογένειες με παιδιά, των οποίων την ευτυχία δεν μπορεί να ανεχτεί!»*

Η Ζάρα κοίταξε τη Ρούμπι που κοιμόταν στον πάγκο με το στόμα μισάνοιχτο. Τόσο βαθιά, που ακόμα κι αν γκρεμιζόταν το σπιτάκι, εκείνη δεν θα ξυπνούσε. Είχε το ένα της χεράκι κρυμμένο κάτω από το πιγούνι της και τον αγαπημένο της λούτρινο δράκο αγκαλιά πάνω στο στομάχι της.

«Είναι η τέταρτη επίθεση ασύλληπτης βαναυσότητας, κατά την οποία…»

Η δυνατή φωνή έσβησε. Και έξω από την πόρτα ακούστηκε ένα τρίξιμο, σαν χοντρό κλαδί που έσπαγε κάτω από το βάρος μιας βαριάς αντρικής μπότας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Η Ζάρα στράφηκε. «Εεε! Ήθελα να ακούσω τις ειδήσεις μέχρι το τέλος», παραπονέθηκε στον Ραλφ, που είχε κλείσει το ραδιόφωνο της κουζίνας. Η υπόθεση αυτή την άγγιζε τόσο ως μητέρα όσο και ως ποινικολόγο.

«Αυτή την αρρωστημένη χαζομάρα;»

Ο Ραλφ Καλάου μίλησε με τη χαρακτηριστική βαθιά, βραχνή φωνή του – το πρώτο πράγμα που είχε ερωτευτεί η Ζάρα σ' αυτόν. Δέκα χρόνια νωρίτερα, όταν ο Ραλφ είχε αρχίσει να υποδέχεται τους πρώτους ασθενείς του ως ψυχίατρος στο πολυϊατρείο. Εδώ και καιρό, τα σκούρα του μαλλιά δεν ήταν πια τόσο πυκνά, πράγμα που ωστόσο δεν μείωνε τη γοητεία του, όπως δεν τη μείωνε ούτε το προσεκτικά κρυμμένο κάτω από γένια οχτώ ημερών λαγώχειλο. Η αυλακιά σε σχήμα Υ που απλωνόταν από το πάνω χείλος ως τη μύτη του πρέπει να του προκαλούσε μεγαλύτερο πόνο όταν ήταν παιδί από όσο ήταν πρόθυμος να παραδεχτεί τώρα. Η Ρούμπι είχε κληρονομήσει αυτή την παραμόρφωση, αλλά η δική της ήταν σε πολύ πιο ήπιο βαθμό. Στη μικρή ήταν απλώς σαν μια πολύ λεπτή ουλή, ενώ ο Ραλφ είχε χρειαστεί στα νιάτα του να υποβληθεί σε πολλές επεμβάσεις. Τώρα πια το λαγώχειλο ίσα που φαινόταν. Μερικές φορές μάλιστα ξύριζε επίτηδες το πάνω χείλος του, ειδικά όταν ήθελε να τονίσει την ικανότητα και τη σοβαρότητά του, για

παράδειγμα όταν καλούνταν να καταθέσει στο δικαστήριο ως ειδικός σε ψυχιατρικά ζητήματα και έπρεπε να εκφέρει γνώμη για την ποινική ευθύνη των κατηγορουμένων για βίαια εγκλήματα. Έτσι το «κουσούρι», εξαιτίας του οποίου είχε υποστεί εκφοβισμό όταν ήταν παιδί, τώρα, στην ηλικία των σαράντα ενός χρόνων, λειτουργούσε προς όφελός του. Προσέδιδε στο κατά τα άλλα ισορροπημένο του πρόσωπο μια δυναμική έκφραση αυτοπεποίθησης, την οποία η καλύτερη φίλη της Ζάρα ονόμαζε «παράτολμη». Και η Μάριον Ράινερς δεν ήταν η μόνη που έβρισκε τον Ραλφ ελκυστικό. Κάθε φορά που η Ζάρα τον επισκεπτόταν στο ιατρείο του, μπορούσε να διακρίνει στο βλέμμα των υπαλλήλων υποδοχής τη σκέψη: *Μα γιατί ο γιατρός επέλεξε αυτήν από όλες τις γυναίκες; Θα μπορούσε να βρει κάποια πολύ καλύτερη!*

Με το «καλύτερη» θα εννοούσαν μάλλον «πιο αδύνατη», «πιο γυμνασμένη» και «πιο χαριτωμένη».

«Δεν είναι ειδήσεις αυτό το πράγμα», απάντησε ο Ραλφ όταν του ζήτησε να βάλει ξανά το ραδιόφωνο. «Είναι διεστραμμένη ψυχαγωγία με τίτλο...»

«...*Απογυμνωμένοι και κομματιασμένοι*», συμπλήρωσε η Ζάρα έναν από τους αγαπημένους του αφορισμούς όταν αναφερόταν στις υπερβολές και στην αδιακρισία των ΜΜΕ. Για ψυχίατρος που έπρεπε να εξετάζει ως δικαστικός πραγματογνώμων πιθανούς δολοφόνους, βιαστές και δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων, ο Ραλφ γινόταν απίστευτα ευαίσθητος στις αναφορές στους «ασθενείς» αυτούς και σε ιστορίες για αληθινά εγκλήματα. Ως ποινικολόγος, η Ζάρα γνώριζε το ίδιο καλά με εκείνον ότι ειδικά οι πιο αποκρουστικοί δράστες είχαν τις περισσότερες φορές εξαιρετικά πολύπλοκο παρελθόν, το οποίο δεν χωρούσε σε ένα πιασάρικο κείμενο είκοσι λέξεων προορισμένο να κάνει εντύπωση. Απόδειξη γι' αυτό ήταν ακριβώς

μια υπόθεση η οποία είχε απασχολήσει και τους δύο. Εκείνη ως συνήγορο υπεράσπισης κι εκείνον ως πραγματογνώμονα. Το κοινό δεν γνώριζε από αυτή την υπόθεση παρά μόνο τον τίτλο

Πατέρας ταρακουνά το μωρό του μέχρι θανάτου
– αθωωτική απόφαση!

Και πράγματι, ο πελάτης της Ζάρα είχε παραδεχτεί ότι είχε σηκώσει τον δύο μηνών γιο του από την κούνια και τον είχε ταρακουνήσει μέχρι θανάτου.

«Επειδή νόμιζα ότι δεν ανέπνεε. Ήταν ακίνητος και κρύος, και πανικοβλήθηκα. Ήθελα να τον συνεφέρω, να τον σώσω. Γι' αυτό ταρακούνησα το μωρό μου!»

Κάποιος που δεν βρισκόταν στην αίθουσα του δικαστηρίου, αυτό θα το απέρριπτε εύκολα θεωρώντας το ψέμα. Όποιος όμως ζούσε από κοντά, όπως η ίδια, τον συντετριμμένο και για πάντα κατεστραμμένο πατέρα, γνώριζε ότι η τιμωρία δεν είχε νόημα. Ο άνθρωπος αυτός δεν θα ήταν ποτέ ξανά ευτυχισμένος.

Ένα νέο τρίξιμο διέκοψε τις σκέψεις της Ζάρα.

Κοίταξε την πόρτα. Κανονικά δεν την κλείδωνε παρά πριν πάνε για ύπνο, κι ακόμα και τότε το έκανε σχεδόν παρά τη θέλησή της. Σιχαινόταν τα κλειδωμένα δωμάτια. Τώρα είχε ζητήσει από τον Ραλφ να βάλει το μάνταλο.

«Τι ήταν αυτό;» τον ρώτησε.

Συνηθισμένοι ήχοι του δάσους; *Ή μήπως βήματα;*

«Μη φοβάσαι», είπε ο άντρας της και της χαμογέλασε. Αυτομάτως της γεννήθηκε η παρόρμηση να τον αγκαλιάσει. Την επόμενη στιγμή όμως ένιωσε να θυμώνει με την αντανακλαστική επιθυμία της: «Το αδύναμο πλασματάκι χρειάζεται έναν δυνατό ώμο για ν' ακουμπήσει». Ειδικά σήμερα καλύτερα να της έλειπε αυτό το συναίσθημα.

Γιατί είχε αποφασίσει αμετάκλητα να ξεκαθαρίσει τα πράγματα.

Πάση θυσία.

«Σε τρόμαξε ο τύπος στο βενζινάδικο;» ρώτησε ο Ραλφ.

Ναι, όπως και ο καβγάς που μας περιμένει.

Κανονικά η εχθρική έκφραση ενός ξένου δεν θα την απασχολούσε για τόση ώρα, όμως σήμερα ήταν ιδιαίτερα ευαίσθητη. Επειδή σήμερα ήθελε να πει στον άντρα της τι ένιωθε, τι της προκαλούσε θλίψη. Κυρίως ήθελε να του πει ότι ο γάμος τους δεν πήγαινε καλά. Η συνεχής απουσία του Ραλφ από τότε που, παράλληλα με το ιδιωτικό του ιατρείο, είχε αναλάβει και τη θέση του επικεφαλής στην ψυχιατρική κλινική στο νοσοκομείο Σλόσπαρκ. Και προπαντός τα ξεσπάσματα οργής, οι εναλλαγές της διάθεσής του, που μπορεί να προέρχονταν και από την υπερκόπωση. Η αλλαγή του είχε ξεκινήσει με τη γέννηση της Ρούμπι. Ο λιγοστός ύπνος, η έλλειψη σωματικής εγγύτητας μεταξύ τους, οι συχνές παιδικές αρρώστιες, όλα αυτά μάλλον τον είχαν καταβάλει. Σπάνια πια βρισκόταν στο σπίτι και πάλι, όταν ήταν εκεί, ήταν παρών μόνο σωματικά. Το μυαλό του απουσίαζε. Με εξαίρεση τις στιγμές κατά τις οποίες πιανόταν ακόμα και από την πιο ασήμαντη αφορμή για να της βάλει τις φωνές. Κι αυτό επίσης η Ζάρα το ανέχτηκε για λίγο καιρό. Αλλά όταν χαστούκισε τη Ρούμπι επειδή την ώρα που έτρωγαν είχε χύσει τον χυμό της στο κοστούμι του, η υπομονή της εξαντλήθηκε.

Είχε πάρει την απόφασή της, χρειαζόταν ένα διάλειμμα, έστω κι αν αυτό σήμαινε ότι θα εμφανιζόταν πάλι η μονοφοβία της. Προληπτικά είχε ξεκινήσει πάλι θεραπευτικές συνεδρίες με τη μητέρα της Μάριον, την Έλκε, και έπαιρνε Cipralex, αντικαταθλιπτικό χάπι, για να αντιμετωπίσει τον φόβο της μπροστά στη μοναξιά. Θα τα κατάφερνε.

Πρέπει απλώς να του πω…

«Ραλφ, άκουσέ με, σε παρακαλώ!»

«Ναι;»

Την κοίταξε με ερωτηματικό ύφος και να το πάλι. Εκείνο το μόλις αντιληπτό τίναγμα στο δεξί βλέφαρο, που πάντοτε της άρεσε πολύ. Ίσως όχι το ίδιο το τίναγμα, αλλά αυτό που συμβόλιζε: την ανασφάλεια του Ραλφ, από την οποία δεν είχε ξεφύγει ποτέ εντελώς παρά την εντυπωσιακή του επαγγελματική πορεία.

«Αγάπη μου, πίστεψέ με. Εδώ είμαστε ασφαλείς», της είπε καθησυχαστικά, χωρίς να του περνάει από το μυαλό ότι η Ζάρα δεν ήθελε να του μιλήσει για τις τρομακτικές ειδήσεις. Κοίταξε τη Ρούμπι. «Ο δολοφόνος των μωρών στα καροτσάκια είναι πολύ μακριά από μας».

Η Ζάρα χαμογέλασε άθελά της. «Σταμάτα να με προκαλείς».

«Εγώ σε προκαλώ;» έκανε τον αθώο. Ήξερε τόσο καλά όσο και η ίδια ότι ο δράστης από νομικής άποψης δεν ήταν «δολοφόνος». Κανένα από τα μωρά δεν είχε πεθάνει ακόμη.

«Σύμφωνα με το ποινικό δίκαιο, ο τύπος προκαλεί βαριές ή επικίνδυνες σωματικές βλάβες», του εξήγησε, έχοντας πλήρη επίγνωση ότι με τη σύντομη παράκαμψη στο νομικό πεδίο, που της ήταν τόσο οικείο, καθυστερούσε σκόπιμα τη δυσάρεστη συζήτηση. «Αν του εγκληματία του τύχαινε για εισαγγελέας η Ίπεν, η κατηγορία θα ήταν σίγουρα απόπειρα δολοφονίας, καθώς το οξύ που έριχνε στα μωρά που κοιμούνταν στα καροτσάκια τους θα μπορούσε πολύ εύκολα να τα είχε οδηγήσει στον θάνατο. Φυσικά, θα μπορούσε να πει κανείς ότι, αφού τα βρέφη είναι εξ ορισμού ανυπεράσπιστα, δεν χρειάζεται κανείς δόλο για να τα φονεύσει. Όπως και να 'χει πάντως, ο καταζητούμενος δεν είναι "δολοφόνος μωρών στα καροτσάκια τους", όπως τον αποκαλεί ο Τύπος. Είναι σίγουρα "κάποιος που επιτίθεται σε μωρά στα καροτσάκια τους", αλλά αυτό ως έκφραση δεν έχει την απήχηση που επιθυμεί ο κίτρινος Τύπος».

Τη μελετούσε προσεκτικά με περιέργεια ανάμεικτη με όρεξη για καβγά. «Πάω στοίχημα ότι θα τον δεχόσουν για πελάτη».

«Εννοείται». Η Ζάρα απάντησε χωρίς να διστάσει.

«Ακόμα κι αν η ενοχή του ήταν αποδεδειγμένη;»

Η Ζάρα άφησε ένα βογκητό. «Δεν το έχουμε συζητήσει αρκετά αυτό το θέμα;»

«Ναι, ξέρω», της απάντησε εκείνος και ήταν σαν να έλεγε: *Μπλα, μπλα, μπλα*. «Το ζήτημα είναι να προστατευτεί το κράτος δικαίου. Όλοι είναι αθώοι μέχρι να αποδειχτεί η ενοχή τους».

Έδειξε την κόρη τους που κοιμόταν.

Έκανε λάθος η Ζάρα ή ο Ραλφ επιδίωκε συνειδητά τον καβγά;

«Τώρα, για φαντάσου ο τύπος να έκανε κακό στη Ρούμπι! Να την παραμόρφωνε. Να τη σκότωνε. Κι εγώ ως πραγματογνώμονας να κατέληγα ότι ήταν απόλυτα ικανός να αναλάβει την ευθύνη. Θα μου τσαμπουνούσες πάλι τα περί απόδειξης της ενοχής, Ζάρα;»

Το κινητό της έκανε έναν ήχο σαν να είχε ανοίξει η πόρτα ενός ασανσέρ. Ήταν η ειδοποίηση για εισερχόμενη έκτακτη ειδοποίηση από το Google Alert. Το είχε ρυθμίσει πρόσφατα λόγω του «Δολοφόνου των μωρών».

Ο Ραλφ άπλωσε το χέρι του αναζητώντας το δικό της, όμως εκείνη το τράβηξε καθώς άκουσε έναν ήχο σαν γρατζούνισμα απ' έξω. Κλαδί που το κινούσε ο άνεμος; Ή άνθρωπος που έσερνε τα πόδια του;

Προφανώς και ο Ραλφ είχε ακούσει κάτι. «Να πάω να δω;» είπε και σηκώθηκε χωρίς να περιμένει απάντηση· η Ζάρα ήθελε να φωνάξει συγχρόνως «Ναι» και «Όχι». Δεν μπορούσε ν' αποφασίσει τι φοβόταν περισσότερο: να μείνει μόνη της με τη Ρούμπι ή να τρέμει το χειρότερο με κάθε τρίξιμο που ακουγόταν.

«Πρόσεχε!» φώναξε στον Ραλφ και πάγωσε καθώς μια ριπή ψυχρού νυχτερινού αέρα όρμησε στο σπίτι όταν εκείνος άνοιξε την πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Το σκοτάδι κατάπιε τον Ραλφ κι εκείνη ένιωσε τον φόβο να πέφτει σαν βάρος στους ώμους της. Ήθελε να σηκωθεί για να κοιτάζει τον άντρα της μέσα από το παράθυρο, αλλά αισθανόταν το σώμα της ασήκωτο σαν μολύβι. Και το βάρος που την πίεζε αυξανόταν κάθε στιγμή που εκείνος αργούσε να γυρίσει.

«Ραλφ;»

Αφού φώναξε τρεις φορές χωρίς να πάρει απάντηση, σηκώθηκε από την καρέκλα και πλησίασε την πόρτα. Αποφάσισε να ξαναβάλει το μάνταλο, παρόλο που δεν άντεχε τις κλειδωμένες πόρτες και ούτε της άρεσε να κλείσει τον άντρα της έξω. Αλλά δεν μπορούσε να εκθέσει τη Ρούμπι σε κίνδυνο.

«Ραλφ; Όλα εντάξει;» φώναξε άλλη μια φορά πίσω από την κλειδωμένη πόρτα.

Το κινητό της ήχησε ξανά.

Αναρωτήθηκε αν μπορούσε να απομακρυνθεί από την πόρτα για να πάρει το τηλέφωνο (τουλάχιστον τότε θα μπορούσε να καλέσει το 100), όμως τότε τον άκουσε να φωνάζει.

Από κάποια απόσταση, αλλά αδιαμφισβήτητα ήταν ο Ραλφ.

Φώναζε δυνατά, αναστατωμένος και…

Πανικόβλητος;

Ποτέ δεν τον είχε ακούσει τόσο εκτός εαυτού. Η φωνή του ήταν γεμάτη τρόμο που ακουγόταν πιο έντονος από τον φόβο

που ένιωσε η ίδια τη στιγμή που ο Ραλφ έπεσε με όλη του τη δύναμη στην πόρτα.

«ΑΝΟΙΞΕ!» ούρλιαξε ο άντρας της, που ολοφάνερα υπέφερε.

Χριστέ μου.

Με ιδρωμένα χέρια η Ζάρα έβγαλε το μάνταλο και ο Ραλφ σχεδόν έπεσε μέσα στο δωμάτιο μαζί με την πόρτα. Σκόνταψε, αλλά πρόλαβε να σηκωθεί προτού σωριαστεί στο πάτωμα. Καθώς στάθηκε μπροστά της με τα μάτια διάπλατα ανοιχτά από τον τρόμο, εκείνη πρόσεξε το δεξί του χέρι. Κρεμόταν ματωμένο από τον ώμο του σαν ξεφούσκωτος ελαστικός σωλήνας.

«Κλείσε την πόρτα! Κλείσε την πόρτα, γαμώτο!» της φώναξε βγάζοντάς την από την κατάσταση σοκ. Τον υπάκουσε.

Έξω άκουγε κάποιον να ουρλιάζει.

Έναν άντρα. Ούρλιαζε σαν μανιακός. Η Ζάρα δεν ήξερε ποιος τους απειλούσε. Ούτε γιατί.

«Τι έγινε;» ρώτησε. «Ποιος σου το έκανε αυτό;»

Ο Ραλφ ανάσαινε βαριά. Προφανώς ανίκανος να απαντήσει.

«ΜΙΛΗΣΕ ΜΟΥ!»

Εκείνη τη στιγμή η πόρτα τραντάχτηκε.

«Βγείτε έξω!» ούρλιαξε ένας άντρας μπροστά από το σπίτι. Στα αφτιά της Ζάρα ακουγόταν σαν τη φωνή ενός μανιακού.

Χτυπούσε με τις γροθιές του την πόρτα, απειλώντας να τη διαλύσει.

«Πρέπει να φύγουμε από δω!» Ο Ραλφ είχε ξαναβρεί τη φωνή του και κοιτούσε γύρω του φρενιασμένα, λες και στο εξοχικό υπήρχε πίσω πόρτα που ως τότε δεν είχαν αντιληφθεί.

«Παίρνω την αστυνομία!» είπε αποφασιστικά η Ζάρα και κινήθηκε προς το τραπέζι της κουζίνας. Ξεκλείδωσε βιαστικά την οθόνη και αυτόματα εμφανίστηκε το άρθρο που είχε φτάσει πριν από λίγο με την ειδοποίηση.

Διάβασε τον τίτλο. Και άρχισε να τρέμει από φόβο.

«Κατάλαβα ποιος είναι εκεί έξω!» ψιθύρισε και σήκωσε αγχωμένη τα μάτια της από το τηλέφωνο. Κοίταξε τη Ρούμπι, που συνέχιζε να κοιμάται στο καναπεδάκι της κουζίνας τόσο βαθιά, που ούτε το σφυροκόπημα στην πόρτα δεν την είχε ξυπνήσει.

ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟ ΤΩΝ ΜΩΡΩΝ ΣΤΑ ΚΑΡΟΤΣΑΚΙΑ. ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΚΙΤΣΟ, έλεγε ο τίτλος στο κινητό της.

«Αποκλείεται! Δεν μπορεί…» είπε με φωνή που έβγαινε τσιριχτή, παρότι είχε αναγνωρίσει πέραν πάσης αμφιβολίας τον άντρα στο σχέδιο. Όπως πρέπει να τον είχε αναγνωρίσει και ο ξανθός στο βενζινάδικο, αυτός που τους είχε ακολουθήσει και είχε επιτεθεί στον Ραλφ.

Ο σφυγμός της γινόταν όλο και πιο γρήγορος, σαν του σπρίντερ που κάνει μια τελευταία προσπάθεια πριν από το τέρμα.

Αδύνατον…

«Ακόμη μ' αυτό ασχολείσαι;» είπε ο Ραλφ βαριανασαίνοντας και της πήρε το τηλέφωνο από το χέρι.

Η Ζάρα άνοιξε το στόμα της σε μια σιωπηλή κραυγή.

Ο άντρας της κοίταξε τη Ρούμπι και της έθεσε την πιο φριχτή ερώτηση που της είχαν κάνει ποτέ: «Θα αναλάμβανες την υπεράσπισή μου;».

Ο Ραλφ άνοιξε με το ένα χέρι και με πολύ κόπο την ταξιδιωτική του τσάντα, αυτή που είχε ετοιμάσει για το Σαββατοκύριακο.

Κι έβγαλε από μέσα ένα μπουκάλι με οξύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

ΖΙΜΕΟΝ
ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

«Έλα μαζί μου, νεαρέ!»

Το εφτάχρονο αγόρι ήταν χαρούμενο που δεν ήταν αναγκασμένο να κουβαλάει το ίδιο την παλιά βαλίτσα από δερματίνη που μετέφερε ο πατέρας του. Όμως φοβόταν πολύ να τον ακολουθήσει.

Αλλά και τι άλλο να κάνω;

Στη σύντομη ζωή του είχε μάθει με τον πιο βάναυσο τρόπο τι συνέβαινε όταν έφερνε κανείς αντίρρηση στον μπαμπά του. Τελευταία φορά ήταν όταν η μητέρα του είχε θελήσει να πάει κρυφά στο νοσοκομείο για να γεννήσει εκεί το μωρό τους.

Την Αμάλια, την αδελφούλα του.

Η μαμά νόμιζε ότι ο μπαμπάς δεν θα την άκουγε όταν θα άνοιγε την πόρτα του μικρού αγροτικού, που το πάρκαρε πάντα ακριβώς μπροστά από την πόρτα της αγροικίας στην οποία ζούσαν.

«Αρκετά μακριά από τους κατουρλιάρηδες», όπως αποκαλούσε ο πατέρας του τους ανθρώπους που δεν χώνευε, δηλαδή την πλειονότητα των κατοίκων του πλανήτη.

Το παλιό αγρόκτημα βρισκόταν σε απομακρυσμένο σημείο από τον καιρό της ακμής του. Σήμερα ακόμα και τα γειτονικά του κτήματα ήταν ακατοίκητα, αφού όποιος δεν ήθελε να

περάσει τη ζωή του με κρατικά επιδόματα είχε μετακομίσει μακριά από αυτή την αξιοθρήνητη περιοχή.

«Μόνο εμείς ήμασταν τόσο βλάκες και ήρθαμε εδώ», είχε πει μια φορά η μαμά του μιλώντας μόνη της καθώς ατένιζε, με το χέρι πάνω στην κοιλιά της, τα ερημωμένα χωράφια από το παράθυρο πάνω από τον νεροχύτη. Πρέπει να νόμιζε ότι ήταν μόνη της στην κουζίνα και ότι δεν την άκουγε κανένας, όπως είχε νομίσει ότι ο μπαμπάς δεν θα την έπαιρνε είδηση όταν πήγε να «κλέψει» το φορτηγάκι.

Κλοπή!

Πράγματι, έτσι το είχε αποκαλέσει ενώ είχε πιάσει τη μαμά από τα μαλλιά και την έσερνε από το φορτηγάκι πίσω στο σπίτι.

«Στο νοσοκομείο; Όχι, όχι, όχι. Εδώ θα το γεννήσεις το σκατόπαιδο, στο σπίτι. Δεν χρειάζεσαι βοήθεια από τους τσαρλατάνους τους γιατρούς», της φώναζε. «Το μοσχάρι είναι μοσχάρι. Δεν διαφέρεις εσύ από τα ζωντανά στον στάβλο!»

«Πέρυσι ξεγεννήσαμε τρία», είχε τολμήσει να πει η μαμά. «Τα δύο πέθαναν, επειδή δεν ήθελες να φέρεις τον κτηνίατρο!»

Το χτύπημα με την ανάποδη του χεριού του στον λαιμό τη βρήκε τόσο γρήγορα, που το αγόρι σχεδόν δεν πρόλαβε να το δει. Μόνο το αποτέλεσμά του ήταν ορατό για μέρες. Η μαμά ανέπνεε με δυσκολία, τόσο άσχημα την είχε χτυπήσει στο λαρύγγι.

«Πού πάμε;» αποτόλμησε τώρα να ρωτήσει τον πατέρα του.

«Ήρθε η μέρα που πρέπει να αναλάβεις ευθύνη, αγόρι μου. Ξέρεις πώς γίνεται;»

Ο Ζίμεον αρνήθηκε με μια κίνηση του κεφαλιού.

«Παίρνοντας δύσκολες αποφάσεις. Κοντεύεις τα οχτώ. Δεν μπορείς να το αναβάλλεις άλλο!»

Ο Ζίμεον κατένευσε και παραλίγο να γλιστρήσει.

Η μαμά έλεγε πάντα ότι έπρεπε να πλακοστρώσουν τον δρόμο για τους στάβλους, αλλά δεν υπήρχαν λεφτά.

Τουλάχιστον τώρα που είχαν στρίψει δεξιά δεν χρειαζόταν να ρωτήσει δεύτερη φορά πού πήγαιναν. Ήταν ακριβώς μπροστά τους: ο παλιός αχυρώνας με την τρύπια στέγη, που παραλίγο να γίνει στάχτη την παραμονή της Πρωτοχρονιάς πριν από δύο χρόνια.

Ο μπαμπάς άνοιξε την ξεκλείδωτη πόρτα που κρεμόταν στραβά από τους μεντεσέδες της. Στο εσωτερικό τούς υποδέχτηκε μια απαίσια μπόχα από μουχλιασμένο σανό και περιττώματα αρουραίων.

Το αγόρι άρχισε να τρέμει. Για τον Θεό, τι απόφαση έπρεπε να πάρει εδώ μέσα;

«Φτάσαμε!» Ο πατέρας του έφτυσε στο έδαφος.

Μια φορά είχε βάλει τον μικρό να παρακολουθήσει μαζί του ένα παλιό γουέστερν, στο οποίο ο τύπος που κρατούσε το πιστόλι μασούσε πάντα καπνό και τον έφτυνε κάθε φορά πριν από τον καβγά. Του μπαμπά φαίνεται του άρεσε αυτό και έκανε το ίδιο, μόνο χωρίς καπνό. Πάντως είχε την ίδια σκυθρωπή έκφραση.

«Ξέρεις για ποιον λόγο βαφτίστηκες, γιε μου;»

Έσκυψε το κεφάλι και ανασήκωσε ενστικτωδώς τους ώμους γιατί περίμενε να τον «ξυπνήσει» ο πατέρας του, δηλαδή να του δώσει μια γερή σφαλιάρα στον σβέρκο, όπως έκανε κάθε φορά που ο μικρός δεν ήξερε κάτι για τις εργασίες του σχολείου.

«Επειδή δεν ήρθες στον κόσμο απαλλαγμένος από την αμαρτία. Κουβαλούσες τις αμαρτίες των γονιών σου. Το βάφτισμα ξεπλένει τις προπατορικές αμαρτίες και συνεχίζεις τη ζωή σου καθαρός». Χαμογέλασε στραβά. «Ευτυχώς είσαι δικός μου απόγονος και δεν χρειάστηκες πολύ νερό». Ο μπαμπάς έφτυσε πάλι περιφρονητικά. «Η μάνα σου όμως είναι γεμάτη αμαρτίες. Καταλαβαίνεις;»

Κάτι στο βλέμμα του πατέρα του τον προειδοποίησε ότι έπρεπε να συμφωνήσει. Ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα

γιατί ο φόβος του μεγάλωνε ολοένα. Και μεγάλωνε περισσότερο επειδή ήξερε ότι, αν άρχιζε να κλαίει, ο μπαμπάς του θα έβγαζε πάλι τη ζώνη του και με κάθε χτύπημα θα τον φώναζε πούστη, αδερφή ή μπινέ.

Όμως για καλή του τύχη ο μπαμπάς δεν τον κοιτούσε στο πρόσωπο· ήταν απασχολημένος να ανοίγει το κούμπωμα της βαλίτσας. Με τα λόγια «Και τώρα η απόφαση που πρέπει να πάρεις», άνοιξε με δύναμη το καπάκι.

Το αγόρι γούρλωσε τα μάτια του.

Μόλις χθες το βράδυ είχαν σταματήσει οι κραυγές της μαμάς στο υπνοδωμάτιο. Σήμερα την έβλεπε για πρώτη φορά.

Την Αμάλια.

Χωρίς κουβέρτα, χτυπημένη από την άγρια μεταφορά της στη βαλίτσα, αλλά δεν έκλαιγε. Δεν είχε καν ανοιχτά τα μάτια της στο φουσκωμένο σαν μπαλόνι πρόσωπό της, που φαινόταν ακόμα πιο μεγάλο λόγω του υπερβολικά κοντού χεριού το οποίο η αδερφή του κουνούσε στον αέρα, σαν να ήθελε να του κάνει νόημα. Ή μήπως ήθελε να δείξει ότι δεν είχε δεύτερο χέρι;

«Τι έχει;» ρώτησε τρομαγμένος τον πατέρα του.

«Ορίστε, αυτό συμβαίνει όταν η μάνα έχει βαριές αμαρτίες!»

Το αγόρι έκανε ένα βήμα πιο κοντά στη βαλίτσα με το στόμα ανοιχτό. «Τι να κάνουμε για να βοηθήσουμε την Αμάλια;»

Ο μπαμπάς τού έδωσε μια δυνατή σφαλιάρα στον σβέρκο, που του έφερε δάκρυα στα μάτια.

«Μόλις σου το εξήγησα!»

Ο πατέρας του του έδειξε ένα πλαστικό βαρέλι, στο οποίο παλιότερα αποθήκευαν ντίζελ και τώρα του έλειπε το καπάκι. Βρισκόταν κάτω από τη μεγάλη τρύπα στη στέγη του αχυρώνα.

«Πάω για δέκα λεπτά στο σπίτι να δω τη μάνα σου μετά τη φασαρία. Όταν γυρίσω θα έχει τελειώσει».

«Ποιο;» φώναξε στον μπαμπά του που απομακρυνόταν.

Τι θα έχει τελειώσει;

«Έπαιζες τη βάφτιση με την αδελφή σου. Για να την καθαρίσεις από τα αμαρτήματα που κουβαλάει. Μόνο που ξεχάστηκες δυο τρία λεπτά παραπάνω, κατάλαβες;»

Ο πατέρας του έφτυσε άλλη μια φορά στο έδαφος πριν βγει κοπανώντας πίσω του την πόρτα, και αφήσει το γρατζουνισμένο και παγωμένο μωρό στο οποίο το αγόρι ποτέ δεν θα σκεφτόταν να κάνει κακό, κι ας είχε ένα τόσο αφύσικα μεγάλο πρόσωπο και μόνο ένα χέρι.

Το αγόρι έκανε ένα βήμα πλησιάζοντας το βαρέλι και είδε ότι ήταν γεμάτο με βρόχινο νερό.

Τι άλλο να κάνω δηλαδή; σκέφτηκε το εφτάχρονο παιδί κι έβαλε τα κλάματα απελπισμένο.

Στο κάτω κάτω, στη σύντομη ζωή του είχε ήδη μάθει με τον πιο βάναυσο τρόπο τι συνέβαινε όταν κάποιος έφερνε αντίρρηση στον μπαμπά.